

„Verbaasd ziet haar de meester na . . .
 „„Wat gaat mijn kindje beginnen?“
 „—„Och, oude meester, zij is nog jong,
 „„En wie jong is, die wil . . . minnen!“
 „Wat thans geschiedt, het is uw werk:
 „„Uw hand gaf haar het leven;
 „„En dat heerlijke leven, haar eigendom,
 „„Dat heeft ze *mij* nu gegeven.”

Inderdaad dit is een zang van „Blijder Minne.” Aardige tegenstelling met de zangen van droeve, lijdende liefde, zoo als ze met meesterhand door Heléne Swarth (mevrouw Lapidoth) zijn geschreven. Ook Florentijn heeft zijne zeer ernstige oogenblikken. Zijn symbolisch lied *Liefde* beschrijft der minne loop door al de jaargetijden. Hij begint met een smetloos besneeuwd winterlandschap, en teekent de seizoenen der liefde, die tot den winter terug leiden, wanneer de toekomst der liefde dood is.

Florentijn herinnert aan Heinrich Heine en aan de gezusters Loveling. Zijn eenvoudig lied laat een zacht weemoedigen indruk na. Virginie Loveling heeft eens het eerste couplet van haar: *De inhaling van den Pastoor*, aldus geschreven:

„Dat was een versieren en tooien
 „In 't dorp met bloemen en groen;
 „Er stonden boompjes bespannen
 „Met wit en blauw katoen.”

Florentijn zegt in zijne *Joyeuse Rentrée*:

„Dat was me een drukte, een reppen
 „Al in die gantsche dreef!
 „Elk deed naar zijn beste vermogen;
 „Geen plekje, dat achter bleef.”

Het onderwerp der beide gedichten is geheel verschillend. Beide strofen zijn tevens geheel verschillend, maar toch spreekt er uit, hoe beide kunstenaars op dezelfde wijze worden aangedaan, hoe beider geest op dezelfde wijze getuigt.

In dezen bundel vind ik twee grootere gedichten: *Beatrijs* en *Boaz*. In het algemeen heeft het middeleeuwsche metrum, het middeleeuwsche naïeve droomen, grooten invloed op dezen dichter. Hij

verhaalt het Maria-mirakel ten gunste van Beatrijs gewrocht nog eens in het kort, en zegt dan, dat Beatrijs aan hem een wonder heeft verricht. Zij heeft zijn hart bewaakt in de gedaante der aanstaande geliefde. Misschien is hier eene overdrijving van sentiment, eene zekere weekheid op te merken, die gelukkig elders volkomen ontbreekt. De Hebreeuwsche legende van Boaz en Ruth wordt eveneens in middeleeuwschen toon verhaald, en de dichter zegt, dat hij die lezing bij Willem van Hildegaersberch heeft gevonden. Ik acht Florentijn gelukkig zulk een gedicht bij den middeleeuwschen sprookspreker te hebben opgemerkt, daar het tot nog toe volkomen onbekend was. De bewerking van de Boaz-legende heeft zeer veel moois in de détails, maar het heterogene van inhoud en vorm komt telkens storend tusschen beide.

Tusschen de gedichten verschijnen tweemaal eenige korte sententiën in proza. Eéne vooral is zeer zinrijk. Florentijn uit de volgende verzuchting: „Ach, mochten onze dichters — schoonheidsapostelen — toch eens ophouden mijn gezicht en gehoor te kwetsen met leelijk afgeknotte, of op andere wijze verminkte woorden als: plekj', takj', boschj', spond', liefd', lent', luwt', lucht'ge, droev'ge, bloem'je, donz'ge, graaz'ge, ov'r, oev'r, wat'r, etc. etc. Die woorden staren mij aan als van nature mooie boomen, treurig geschonden door fanatieke snoeiers; mismaakten, in wier overgebleven loof de poëzie niet langer wil ruischen.”

Mocht deze wensch in vervulling gaan, o Florentijn!

* * *

Dramatische werken van H. J. Schimmel.
Tweede reeks. Een Deugniet. — Nacht en Morgenrood. — Het boek Job. —
In de Directiekamer. Schiedam.
H. A. M. Roelants, 1897.

De lezers van dit tijdschrift hebben Schimmel's beide vaderlandsche drama's: